

МИЛЕНА ФУЧЕДЖИЕВА

И КОМУНИЗМЪТ

РОМАН

enthusiaст

Милена Фучеджиева
Сексът и комунизмът

© Милена Фучеджиева, автор, 2014

© Антоанета Волева, Димитър Славчев, дизайн
на корицата, 2014

© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-140-6

МИЛЕНА ФУЧЕДЖИЕВА

СЕКСЪТ

И КОМУНИЗМЪТ

РОМАН

enthusiast

София, 2014

- Часть 1 -

1

1977 г., София, улица „Г. С. Раковски“

Индийската пола на Лола се развяваше свободно около дългите ѝ крака и нежното докосване от плата я караше да забрави всичко лошо, случило се във Френската. При всяка стъпка гърдите ѝ раздвижваха тънката блуза, тя обичаше да ходи без сутиен, доставяше ѝ удоволствие да всява смут сред тъпаците по улицата.

Имаше най-красивите гърди в София, ако не и в България, и в Източна Европа, дори в целия свят. Косата ѝ беше вълна, спряла на дупето ѝ – твърде високо за преодоляване. Гледаше студено и ранимо със сивосините си очи, ходеше изправена, но винаги недостатъчно отнесена, за да не знае какво се случва на улицата. На врата ѝ висяха талисмани, беше обута понякога в черно сабо или в сандали танк, през зимата – с ботуши поне до коляното, през лятото – с еспадрили. Беше на 15 години, когато усети властта си над мъжете, без да има нужда от каквито и да било обяснения от тяхна страна. Когато я заговореха, никой не я гледаше в очите.

Не знаеше какво е сексимвол, но имаше представа какво е „Плейбой“. Един ден беше намерила ключето на заключеното чекмедже на бюрото на баща си, в което откри един стар брой на списанието. Лола знаеше, че „Плейбой“ беше забранен като порнография, но нямаше идея, че списанието е основано само девет години преди тя да се роди в комунистическа България, през 1953 г., когато Уинстън Чърчил получава Нобело-

ва награда за литература, Сталин умира, а в България тютюневите работници обявяват стачка, която е потушена с кръв и в която загиват девет души. Лола беше родена девет години по-късно и нямаше идея, че такава нещо някога се е случвало в България. Животът в центъра на София изглеждаше напълно спокоен.

Живееше в среда, изтъкана от слухове и страх от слуховете. За секса официално не се говореше нищо никъде, все едно че никой не го правеше. Лола и съученичките ѝ си говореха с недомлъвки, така както се говореше и вкъщи. Изглежда, че имаше строги граници и всичко, извън обозначеното като позволено от Партията, беше наказуемо и квалифицирано като порок, порнография, извратеност, девиация. Порнографията съществуваше само в несправедливия Западен свят, в който жените бяха третирани като стока, както и в частните колекции на партийните лидери, които събираха порнографски списания, за да изучават слабостите на империалистическия враг. Така беше чувала от родителите си. Но това не ѝ пречеше да върви по „Раковска“ и да мисли за секс с новото си гадже. Сексът също беше нещо ново, непознато и вълнуващо.

През лятото се беше запознала със сина на държавния глава на Монголия, Юмжагийн Цеденбал, който носеше типичното монголско име Слава Цеденбал. Влюбеният в Лола Слава Цеденбал киснеше в барчето на станцията, където Лола летуваше, с надеждата, че някой ден тя ще се съгласи да я заведе на дискотека в станцията на ЦК на „Златни пясъци“. Беше грозен монголец с очила с огромен диоптър, шофьорът му винаги чакаше в паркираната пред станцията чайка, и Лола не му обръщаше абсолютно никакво внимание. Легендата разказваше, че монголският държавен гла-

ва имал огромна колекция от порнография. Според Лола, това си личеше от начина, по който младият Цеденбал я гледаше. Да, тя беше различна, и не, нямаше намерение да става монголска принцеса.

По времето на комунизма жените бяха уважавани другарки и Лола бързо разбра, че никога няма да отговаря на описанието за другарка. Самочувствието ѝ на нещо по-близо до врага, отколкото до другарката, както и властта на гърдите ѝ над мъжете, се изгради благодарение на това, което ѝ се случваше ежедневно по улицата. Софийските тротоари бяха в идеално състояние, но когато тя излезеше на улицата, мъжете започваха да се спъват в obsесивното си желание да я имат.

Беше ѝ странно, че в Америка известните киноактьори бяха звезди, а в България бяха народни артисти. Извън звездите на небето, българските звезди бяха червени като руските, а най-много бяха на гробищата, украсяващи върховете на малки, червени дървени пирамидки. Под тях почиваше другар или другарка. Вървейки по „Раковска“, Лола се чувстваше като звезда от другия, забранения свят, не като народна актриса. Тя беше парче червено бонфиле от добро семейство, разхождащо се по определен градски маршрут, който не излизаше от центъра на София. Всеки, който я беше срещал през лятото на 1977 г., беше я пожелал не като другарка, а като това, което феминистките на Запад в същия момент наричаха „парче месо“. Майка ѝ ѝ беше казала какво е да си феминистка – жена, която ходи без сутиен и няма нищо против да има лек мустак. Лола доволно си беше помислила, че е половин феминистка заради сутиена. Беше и предупреждена да не бъде парче месо.

Лигите на другарите се влачеха след презрително гледащата ги Лола, а тя си мислеше какво ли е да си другарка с найлонов чорапогашник, под който се виждат небръснатите ти – не по феминистки причини – косми, разплескани в черни облаци. Майка ѝ също не беше като другарките, които обличаха за празник полиестерни костюми с втвърдени от пот подмишници, а на главите им имаше сложни и високи конструкции от тупирана коса, вкаменена от лак, който можеше да залепи и спукана гума. Другарките изглеждаха на Лола като червена женска армия, която готвеше, переше, чистеше, гледаше деца, миеше съдове и ходеше на работа. Вечер вдигаха и слагаха масата, докато другарите висяха пред телевизорите и гледаха новини за поредната предсрочно изпълнена петилетка.

На Осми март бащата на Лола поднасяше на майка ѝ разкошен букет от бели рози, съпроводен с кратка реч, в която обясняваше подигравателно, че на този ден всички жени са равни с мъжете. След което се обръщаше към Лола и ѝ казваше, че този празник е измислен от другарите. Да запомни две неща: първо, че е равна с мъжете всеки ден от годината, както и никога да не ходи на кръчма на 8 март. Сервитърите се държаха ужасно, защото бяха господари на ситуацията, както и защото в този ден, в който задръжките падаха в името на равенството, всеки мъж беше помъкнал своя или чужда жена да я черпи. Нощта на 8 срещу 9 март беше пълна със залитащи и повръщащи по улицата хора.

Лола разсъждаваше върху думата „путка“. Беше я научила неотдавна. Виждаше ѝ се грозна, лоша дума, а не знаеше как да нарича това, което имаше между

краката си. Вагина беше медицинско, някои момчета казваха слива, което пък беше селскостопанско, други казваха катеричка, чоча, коте, което беше по-симпатично, но всичко като че ли беше или плод, или животно. Само срамната и вулгарна дума „путка“ беше самостоятелна. И така путката на Лола ѝ създаваше идентификационни проблеми. Какво беше тя? Путка, плод или животно? Между краката ѝ стоеше една въпросителна.

Дамските превръзки бяха лигнин, обвит с тензук, нямаше тампони, а преди превръзките бабата на Лола ѝ беше казала, че жените пъхали между краката си сгънати парчета плат или памук за по-изисканите. Селянките пък направо се позабърсвали с полите си на нивата. Противозачатъчните бяха само един вид, от който често се получаваха кръвоизливи. Презервативи Лола не беше виждала доста време след като започна активен сексуален живот. На гинеколозите беше забранено да слагат противозачатъчна спира-ла, освен ако не си раждала или не си с връзки. Ако нямаш дете, не разполагаш с тялото си. Задължена си да дариш развитото социалистическо общество с нов гражданин, който да работи за светлото му бъдеще. Няма значение дали обичаш, или не обичаш, дали мъжът, от който си забременяла, се държи добре с теб, или не, и дали изобщо искаш да имаш деца. Партията казва, че първото ти дете е задължително и принадлежи на нея. Бащата на Лола я беше предупредил тя да се пази от мъжете, защото по неофициална статистика половината от бременностите завършваха с аборти. Мъжете не пазеха, жените трябваше да се пазят сами.

Имаше едно модно списание „Лада“, два телевизи-

онни канала, като вторият беше пуснат през 1973 г., плюс един руски, който Лола никога не гледаше – мразеше руския език. Нямаше никакви западни стоки, западната музика и кино бяха забранени, с малки изключения, психоанализата беше вредно западно учение, и всичко в крайна сметка беше руско. Лола беше една от малкото, които бяха виждали бутик на Диор, докато в България се възхищаваха на Слава Зайцев, съветски моделиер, който вплиташе елементи от руските национални носии в моделите си.

Сексуалното самосъзнание на Лола нямаше нищо общо с изискванията да си скромна, зле изглеждаща и безработна жена. За добро или зло, всеки мъж разбираше това на секундата, в която я видеше. От разходките си по „Раковска“ тя научи за секса доста повече, отколкото от родителите си. Бързо и остро осъзна властта си над мъжете, без да съзнава, че тази власт нямаше как да бъде безопасна в подобно затворено общество и неминуемо щеше да се превърне в неин враг.

От случилото се във Френската пък за пръв път осъзна, че всяко момиче е дълбоко незащитно и лесно може да се превърне в жертва. Изглежда, че трябваше много да внимава, а точно в този момент от живота ѝ никак не ѝ се внимаваше, нито пък се чувстваше като потенциална жертва. И жертви ставаха само слабите, тя беше силна и никой не можеше да ѝ се опре. Лола не беше милата незащитна Софи.

Милена Фучеджиева
СЕКСЪТ И КОМУНИЗМЪТ

Редактор *Мария Чунчева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Дизайн на корицата *Антоанета Волева, Димитър Славчев*
Предпечат *Анна Георгиева*

Българска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 18,5

ISBN 978-619-164-140-6

Издава еnthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Алианс Принт

СЕКСЪТ И КОМУНИЗМЪТ

разказва за невъзможната любов между два елита – комунистическия и този от преди 9 септември 1944 г., както и за бруталното сексуално съзряване на една тийнейджърка по време на социализма.

„Това, което Лола иска, Лола получава“ е името на песен от мюзикъла „Проклетите янки“. С българската Лола нещата не стоят така, защото под привидната привилегирована подреденост на живота ѝ в София или Париж се крие невъзможността да получи това, което желае най-много – то изглежда като любов, а всъщност е свобода.

Родителите на Лола, блестящата двойка Маруся и Стефан, постепенно загубват любовта си под невидимия натиск на зоркия поглед на ДС. Един опасен мъж в сянка е обсебен от една жена и знае всичко за семейство Карамихови.

Сексуално насилие, цинизъм, болезнено приключване на приятелства заради нестандартни сексуални предпочитания, шпионаж в името на кариерата и семейството, скрита книга на Солженицин в шкафа с алкохол, секс като обезболяващо средство, страх, с който е просмукано обществото на всички нива – всичко това бавно и подмолно руши живота на желаната от всички мъже Лола.

Спасението е абсолютно забранено!

www.enthusiast.bg

9 786191 641406

Цена 16,00 лв.